

ἀνίρει. ἔξ τούτου καὶ τὰς τίτθας ἀφοσούσας τὰ βρέφη
καλῶν ἐν ἑπ' αὐτοῖς πάλαι. μὴ δὲ αὐτὸς ὡς ἀπνοῦς
αὐτὴ ἔφατε βελήσει Ηρας, ἵνα καὶ ἡμέρας ἔνυκτας ἐν
τῷ σπείρει ἦ, ἕως ἢ αὐτὴ ἐλεήσας ὁ Ζεὺς, ἀφαιρετοὺς αὐ-
τῆς ἔ- τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίησεν. ὅπως ἐν αὐτῇ ἡ ἔξαίρε-
ται ἔ- πάλιν θείναι, λέγεται ὅτι ἐχθρὸν αὐτῆς Διὸς, καὶ
τὸ μεταμειροῦσθαι εἰς ὁ, τι οὐκ βούλεται, ἀλλόκοτον δέ
τι τέρας ἰ- ποσὴ ἔσθαι βούλεται τὸν Κλέωνα. ἢ γὰρ Λα-
μίαν φησὶν ἀχρῖον ἔῃ ζῶν καὶ δ' ὄσμον καὶ ἀνήμερον. ἐκ
ἀρκεσθῆς ἢ τ' οὐτοῖς αὐτὸν ἐκάλει μόνους προσέθηκεν ἄ-
πλυτον. ἵνα μὲν ἄλλον αὐξήσῃ πάλαι τὸν Κλέωνα δ' ὄ-
σμῖαν. Τοιοῦτον ἰδὼν τέρας] εἰρηκῶς τῆς σκωμμάτων
αὐτῆ τὸ κατ' εἶδος, ἔσκαψεν αὐτὸν πάλιν ὅτι τὸ γῆρικὸν
ἀναδραμῶν. δι' εἰς τέρας αὐτὸν καλεῖ μείζονα δόξαν τῆς
προερημῶν, καὶ ἔλιπὼν ἔχειν τοῖς ἀκηκοῦσι πάλαι αὐτῆ.
Παῖδας ἐπέρω.] ὡς τῆς ἄλλων ἐξόντων καὶ δεομένων
καὶ νέων καὶ τῆς παίδων, εἰς τὸ σπουδάζειν αὐτοὺς, ἵνα νι-
κήσωσιν. εἰδῶσσι ὅτι παῖδες εἰς ἀβρωόμενοι τῇ νί-
κῃ ἀνίτηται ὅτι εὐπολῖν καὶ τοὺς πάλαι αὐτὸν ὡς παῖ-
δων ἐρῶντας ἔ- παλαίστρας ἀμερρομῶν.

CHRIST. Λαμίας ὄρχεις ἀπλῦτους] Lamia belluam perhibent olentem & feram, sic dictam à granditate gutturis λαμίαν & λαμίαν. In eam transformata fertur formosa femina Lamia Beli & Libyæ filia quæ è Libya in Italiam venit, vbi vrbs Lamia inde dicta. Eam, vt ait Duris in secundo historiae Libycæ, compressit Iuppiter. Iuno zelotypa partum necavit, vnde illa præ dolore necati partus ex formosissima deformis facta est, & Iunonis exemplo aliarum infanticida existimatur: vnde nutriculæ quæ terrorem infantibus incutere solent, de Lamia interminantur. Lamiam au-

tem illam fabulantur volente Iunone assiduò vigilasse, & noctes diésque in dolore fuisse, donec miseratus Iuppiter exemptiles illi oculos fecit, quos assumeret & poneret cum vellet. Qua de re elegans opusculum exstat Politiani viri suo seculo incomparabilis. Hic verò notandum, sinxisse Aristophanem quod non est. Nam cum Lamia femina sit, ei tamen ὄρχεις tribuit, & vt Cleonis spurcitiem arguat, ἀπλῦτους, id est vt ait Plautus, illutibili odore. Cæte: ùm fuit Lamia olim etiam Atticum scortum, cuius dictum Ælianus memorat, Græcos Leones, Ephesi esse Vulpes, vt infra dicemus. Καμήλου] Salacem Camelum & Θερμῶ-
πρωκτον existimant. Corrigendus autem obiter Sudas voce θερμῶν, vbi καμήλα legendum non καμήνου. Aliud est κάμηλος, nempe παχὺ χροῖόν, vt putem καμηλαύκιον Suda vel σκιάγειον inde dictū, nisi ὁπὸ τῆς καύμα ἐλαυῶν, vel κάματον potius. Nā est παλίδιον. Αποδοῦναι] Hic versus cum sequenti non videtur integer. Nam pede curtus est. Sequens, syllaba tantum. Qui verò sequuntur in vnum iungi debent, nam decem sequentes, qui faciunt ἐνθεσιν, Dimetri sunt. Sed quia Scholiastes hoc longum Commation siue Parabasin 33. versibus Tetrametris Catalect. constare dixit, aut error est in numero, aut duo desiderantur. Παῖδας ἐπέρω] Nihil hic Comicus maledicentiæ & infestationis poetarum reliqui facit. Nam ecce Eupollin & alios poetas insinuat παῖδες εἰσείας: περὶ ῥῶν verbum proprium libidinis, qui quavis viâ expugnare tentant pudicitiam. Apud Lucianum Iuppiter de Ixione Iunonē precāte, ait μὴ ἐπέρω:

Παῦρ' ἀνιάτας, πόλλ' ὀφθαλμῶν,
Παῖτα ὀφθαλμῶν τὰ δέοντα.
Πρὸς ταῦτα χροῖων ἔῃ μετ' ἐμοῦ,
Καὶ τοῖς ἀφ' ἑσέως καὶ τοῖς παῖδας,
Καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραμυθῶν
Εὐσπυδάξεν πάλαι τῆς νίκης.
Πᾶς γὰρ τις ἐρεῖ νικῶντος ἐμοῦ
Καὶ πῖ ξαπέζῃ καὶ ξυμποῖσι,
Φέρε τὰ φαλακρῶ, δὸς τὰ φαλακρῶ
Τῶν τετραλίων, καὶ μὴ ἀφάρει,
Γενναῖοτάτου τῆς ποιητῆς
Ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος.

*Fauca nocens & multa oblectans
Exhibui cuncta decenter:
Hæc ita cum sint decet æquanimos
Hic mihi adesse viros & pueros:
Quin & caluis de victoria
Moneo vt nobis æque studeant:
E Nam per mensas & conuiuia
Dicetur, si victor clueo,
Age da caluo, fer huic caluo
Hæc bellaria, nè ve poetiam
Generose bonum quid defruades,
Frontem egregium virum habentem.*

Σχόλια. Παῦρ ἀνιάτας.] ὡς τῆς νικῶντων ταῦτα
ποιουμένων ἔ- εἰς ὕβριν ἐξελεγομῶν. ὀλίγα κωμῶδ ἢ ἄς
ἢ εἰδ' ἐν λυπῆσι. ὁμοίως τῆς, ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικῶτα
γένεατο τυδῶν. Πρὸς ταῦτα χροῖων.] ἔξ ταῦτα ὑμᾶς
ἐξιδῶ συλλεμῶν εἰσεῖναι, ἢ δι' αὐτὰ τὰ διηγήματα. Καὶ τοῖς
φαλακροῖσι.] τῶ εἰς αὐτὸν φαλακρὸς γὰρ ἴδ' ὁ ἄριστος
φάνης, τετραλίων ὅτι τῆς τετραγώνων, οὕτως οἱ παλαῖοι.
Καὶ μὴ ἀφάρει γυναικῶν του] μὴ δὲ ἀφάρει τῆς πο-
νημῶν, ἀλλὰ πάντα ὀφθαλμοῦς, τὸ ὅτι γῆμα, ἀπλῶν ὅτι
γῆμα εἰπὲν ἀντι ἀπτακτικῆς, ὡς νῦν εἶπε τῆς τετραγ-
λίων, ἀντὶ τῆς τετραγῶν.

chus cap. i. lib. 2. Sympos. διδ' καὶ τῆς κωμικῶν ἐνίοις πάλαι
πικρῶν ἀφαιρῆν δοκοῦσι τὰ σκώπλιεν αὐτοῦς, ὡς ἄρι-
στοφάνης εἰς πάλαι φαλακροῦτα ἔ- πάλαι ἄραν οἴνου δόξαν.
Sed fortassis hæc spectant Eupolidem: nam in Scholiis quæ sunt ad Equites, habes, εἰ γὰρ φησὶν Εὐ-
πολις, ζῶντο ποῖντα τὰ φαλακρῶ. Nomen calui, olim
videtur pauperem & miserum designasse. Nam Myconios qui caluitij morbo laborabant, paupe-
res fuisse testatur Athenæus, & inuocatos ad conuiuia venire solitos, ita vt Myconij dicti fuerint vulgò omnes ἀκλητοί, de quibus Stephanus & Donatus ad Terentium, vbi laudatur illud Lucilij, Myconi omnis calua iuuentus. Hesy chius, μυ-
κῶνιοι ὅτι γλιχρότητι διεβέβλωτο, lego διεβέβλωτο.
Neque verò per caluos, pauperes solùm innuebatur, sed etiam stulti & fatui, vnde illud μῶρον ὄρα εἰ
φαλακρῶν. Synesius in encomio caluitij per ἰπποκρί-
τισμὸν vocari eos σελῶναι dixit quod traduci po-

CHRIST. Πρὸς ταῦτα] Hæc velut est peroratio. Sane enim Parabases istæ sunt tanquam δὲ
μυθοποιῶν scenicæ. Καὶ τοῖς φαλακροῖσι] Quod Saty-
rici solent hoc facit Aristophanes (quid enim aliud istæ fabulæ quàm Satyræ?) vt quò liberius alios infestentur, sibi ipsis non parcant. Fuit enim reuera caluus Aristophanes: quod testatur Plutar-